

[Chr. Christensen.]

lokaliteter synes at være fornuftige. Jeg skal da indrømme, som det også har været fremført fra andre ordførere, at tanken om et selvstændigt opera- og ballethus også har været fremme i vores gruppe.

Med hensyn til teatrets økonomi er det klart, at i en sparetid må Det kgl. Teater dele skæbne med andre. I bemærkningerne til teatrets bidrag til finanslovsforslaget for finansåret 1977-78 siger teaterchefen, at det allerede flere gange fra teatrets side er understreget, at den af folketinget vedtagne bevilling for finansåret 1976-77 på ca. 96,7 mill. kr. i april 1975-niveau næppe vil kunne overholdes, uden at der foretages personaleindskrænkninger ud over de allerede gennemførte, eller ved ændringer i teatrets aktiviteter.

Det er nok lige værd at huske her, at ca. 90 pct. af teatrets bevilling anvendes til gage- og lønningsudgifter og de resterende ca. 10 pct. anvendes til bl. a. bygningsvedligeholdelse, opvarmning, belysning m. v. Men det må stå fast, at den af folketinget vedtagne bevilling må overholdes, og det må være teatrets ledelses forpligtelse, at dette sker fyldest under størst mulig hensyntagen til de kunstneriske og beskæftigelsesmæssige forhold.

Finanslovsforslaget om 104 mill. kr. eller ca. 3 mill. kr. mere end først beregnet for 1977-78 kan vi på den baggrund acceptere.

I øvrigt må teaterledelsens bestræbelser for at gennemføre besparelser på teatret anerkendes. Disse førte jo i 1975-76 til besparelser på næsten 5 mill. kr. i april 1975-niveau og i indeværende finansår på ca. 3,5 mill. kr. Nu må man så også klare den resterende påbudte besparelse.

Jeg vil gerne slutte denne redegørelse for kristeligt folkepartis stilling til Det kgl. Teater med sammenfattende at gentage, at vi ikke kan gå ind for en nedlæggelse af Det kgl. Teater. Vi må derfor også afvise den af fru Kirsten Jacobsen foreslåede dagsorden, men vi må samtidig sige, at vi heller ikke ønsker at medvirke til, at teatret på sit driftsbudget får andre og større bevillinger end dem, der allerede er til- tænkt teatret, samt at vi finder den uro, der er opstået på og omkring Det kgl. Teater, og de forlydender, der i denne forbindelse er fremkommet fra mange sider, så betænkelige, at regeringen ikke uden videre kan se passivt til, men snarest bør iværksætte effektive skridt til at tilvejebringe forhold, der gennem økono-

misk rimelige dispositioner og et godt arbejdsklima kan fremme kunstens trivsel på Det kgl. Teater.

Bodil Emanuel (DKP):

Fremkomsten af denne voldsomme og aggressive debat om Det kgl. Teater, som har svirret i de sidste uger, er et af de tydelige udtryk for den meget alvorlige situation, vort land befinder sig i. Igennem flere år har det fra forskellig side været forsøgt at få gennemført indskrænkninger på alle områder, hvor man ikke kunne forvente at der kunne trækkes store profitsummer hjem.

Rindalismen såede sin gift, mange løb med under banneret: vi er ikke kulturfjendske, men vi vil ikke være med til at betale for noget, vi ikke kan forstå. Jeg føler, at man mindes netop disse sætninger ved noget af det, fru Kirsten Jacobsen her fremførte fra talerstolen i dag.

Perspektivet, som her i dag er fremdraget af fremskridtspartiet, er så meget mere uhyggeligt, ikke bare fordi det trækker mindelserne fra kulturkampen i 1930'erne frem, men også fordi man her tydeligt ser fascistens kulturfjendske og åbenbare had til kulturen stikke frem. Koldt, kynisk og forretningsmæssigt skal man se på teatervirksomheden. Den skal kunne betale sig, og kan den ikke det, bør folketinget overgive rettighederne til at drive Det kgl. Teater til en eller anden entreprenør eller forretningsmand, som nok skal få det til at fungere.

Det næste, vi kan forvente af forslag, er vel, at Den lille Havfrue bliver sat i et skur, og at man skal tage entré af turisterne, for at de kan komme ind at se hende.

Vi føler angrebene overalt. Bibliotekerne har været udsat for angreb, og det fortsætter vel nok i samme stil. Når situationen ved denne debat afspejler alvoren, er det, fordi den er udtryk for den almindelige udvikling, som fremskridtspartiet er villige redskaber for og frembærere af, den voksende fascistiske indstilling i befolkningen.

I realiteten må vi vel nok sige, at september- og augustforligenes nedskæringer og indskrænkninger og angreb på de gamle, på børnene, på undervisningen, på de svage grupper, var den lillefinger, som her er taget af fremskridtspartiet. Det åndelige perspektiv for kriseforligene er i bund og grund det samme, som her lægges frem.

Det er måske ikke så ejendommeligt, at fru Kirsten Jacobsen i sin tale bygger på fornem-